

skab, at Fiskeritilsynet vilde blive instrueret om for Fremtiden at stride ind imod Enhver, der antræffes i Brugen af Fiskegarn med for ringe Maafevidde i Henhold til D. L. 5—10—45 og den ovennævnte Højesteretsdom.

Det viste sig imidlertid snart, at den Forudsætning, hvorfra man, som ovenfor ommeldt, var gaaet ud, at nemlig Fiskeribefolkningen havde benyttet den forløbne Tid til at indrette sine Fiskegarn i Overensstemmelse med de gjældende Lovregler, ikke var indtraadt, idet der fra en stor Del af denne Befolkning indkom Andragender om en Udsættelse af disse Reglers Gjennemførelse eller om Tilbagetagelsen af det nævnte Cirkulære. Da dette imidlertid ikkun gaar ud paa en Gjennemførelse af de gjældende Lovbestemmelser, har man ikke anset sig berettiget til at tage de nævnte Andragender til Følge, i alt Fald ikke uden særlig Lovhjemmel. Men da man paa den anden Side erkjender, at

Gjennemførelsen af de omhandlede Regler kan medføre et for mange Fiskere, naar disse i Tide ikke have indrettet sig derpaa, føleligt og maaffe uoverkommeligt Tab, for hvilket man selvfølgelig maa ønske at forstaae denne i økonomisk Henseende ugunstigt stillede Del af Befolkningen, som ved sit ofte med Fare forbundne Erhverv og ved sit hæderlige og ihærdige Arbejde har Krav paa Lovgivningens Beskyttelse har man troet at burde lade affatte det foreliggende Forslag til Lov om en midlertidig Forandring i de for Fiskeriet paa Søterritoriet gjældende Lovbestemmelser. Naar Lovforslaget gaar ud paa at suspendere Gjennemførelsen af den omhandlede Regel for et Tidrum af 4 Aar, er dette sket under Forudsætning af, at der i en nær Fremtid, eventualiter i næste Rigsdagssamling, vil kunne opnaas Enighed angaaende Ordningen af Spørgsmaalet om Maafevidden.